

Forfatter: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin

Titel: BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1853-09-13)

Citation: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin: "BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1853-09-13)", i *Grundtvig og Ingemann*, Forlagt af Samfundet til den Danske Litteraturs Fremme, s. 314. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001989206-000-shoot-L001989206000_0137.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvig og Ingemann

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Grundtvig, Nikolai Frederik Severin, *Grundtvig og Ingemann,*

Grundtvig til Ingemann.

Kjøbenhavn. 13de Septbr. 1853.

Kjære Ingemann!

Det vilde jo været mange med mig en stor Glæde at se dig paa Gl. Kjøgegaard d. 8de Septbr. sidst, da mine danske Venner ret egentlig overraskede mig med Udsigten til, hvad jeg længe forgjæves stirrede efter, men især i denne for mig i alle Maader bedrøvelige Sommer hartad havde vendt Ryggen; ¹⁾ men dels kunde vi jo aldrig ønske din legemlige Nærværelse, naar den skulde udsat din Sundhed for nogen Fare, og dels maatte jeg nødvendig føle, at hvad Legemet angaar, lige ud til Finger enderne, har jeg gjort mig skyldig i saa mange og saa store Forsømmelser, at jeg helst maatte ønske ethvert Spørgsmaal derom neddysset.

Inderlig Tak da for din aandelige og hjærtelige Nærværelse, for din venlige Hilsen med Dr. Kierkegaard og for din mer end venlige Sang, som bidrog uberegnelig til at gjøre mig og mange Dagen saare glædelig! ²⁾

Ja, det var en sand Vederkvægelse for min trætte Sjæl; og kan noget med Guds Hjælp hjælpe mig paa Benene igjen, maa det være Udsigten og Forberedelsen til en Vintersæd, som kan bringe Frugt i et kommende Aar. Lige saa giftig en Taage, som har udvortes ruget over Hovedstaden i dennes. 315Sommer, har indvortes ruget over min Sjæl og mit Hjærte, saa jeg har egentlig været mig selv og alle mine til Byrde, og jeg maa endnu, skjønt det, Gud ske Lov! er taaleligere, kalde det et stort Vidunder, om jeg med fornyet Livslyst og Livskraft oprejses til mandige Skridt ved Løbets Ende; men da det dog i Grunden ej er et større Vidunder, end jeg oftere hos mig selv har været Vidne til, begynder jeg dog at nære Haabet om den store Lykke, som jeg plejer at kalde den gyldne Aftenrøde, og saa tit og dybt bevæget har med Skjaldeøjet stirret paa.

Dette Haab nærede ogsaa din Sang, gamle, trofaste Ven! og vort fælles Haab om bedre Dage for gamle Danmark og alt, hvad dør aander Sandhed og Kjærlighed, vil jo Sandhedens Gud og den almægtige Kjærlighed selv ej lade beskæmmes.

Med kjærlig Hilsen til dig og din fra min Kone og mig,

din Ven

N. F. S. Grundtvig.